

"...

**I- İPTAL VE YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI
İSTEMLERİNİN GEREKÇESİ**

- Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in dava dilekçesinin gerekçe bölümü şöyledir:

"04.11.2004 günlü, 5253 sayılı Dernekler Yasası'nın

-10. maddesinin birinci fıkrasında,

"Dernekler, tüzüklerinde gösterilen amaçları gerçekleştirmek üzere, benzer amaçlı derneklerden, siyasi partilerden, işçi ve işveren sendikalarından ve mesleki kuruluşlardan maddî yardım alabilir ve adı geçen kurumlara maddî yardımda bulunabilirler."

- 21. maddesinde de,

"Dernekler mülkî idare amirliğine önceden bildirimde bulunmak şartıyla yurt dışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan aynî ve nakdî yardım alabilirler. Bildirimin şekli ve içeriği yönetmelikle düzenlenir. Nakdî yardımların bankalar aracılığıyla alınması zorunludur."

kurallarına yer verilmiştir.

Bu kurallara göre, dernekler yurt dışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan yardım alabilecek ve siyasal partilere yardım yapabileceklerdir.

Anayasa'nın, siyasal partilerin uyacakları esasları düzenleyen 69. maddesinin onuncu fıkrasında, yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyrukluğunda olmayan gerçek ve tüzelkişilerden maddi yardım alan siyasal partilerin temelli kapatılacakları belirtilmiştir.

Bu fıkrayla, siyasal partilerin yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan, yabancı gerçek ya da tüzelkişilerden yardım alması yasaklanmış; tersine davranan siyasal partilerin kapatılmaları öngörülmüştür.

Oysa, incelenen Yasa'nın yukarıda yer verilen düzenlemelerine göre, bir derneğin yurt dışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan yardım alıp, kendi varlıklarına katılsa da bu yardımı dolaylı yoldan siyasal partilere "yardım" adı altında aktarmaları olanaklıdır.

Böylece, anayasal kurala uygunluğu sağlayacak bir önlem bulunmadığı için, yasa ile anayasal yasak dolaylı yoldan aşılmış olmaktadır.

Bu nedenle, incelenen Yasa'nın 10. maddesinin birinci fıkrası ile 21. maddesi Anayasa'nın 69, maddesinin onuncu fıkrasına aykırı düşmektedir.

IV- SONUÇ

Esas Sayısı : 2004/107

Karar Sayısı : 2007/44

1-Yukarıda açıklanan gerekçelerle, 04.11.2004 günlü, 5253 sayılı “Dernekler Kanunu”nun 10. maddesinin birinci fıkrası ile 21. maddesinin Anayasa'nın 69. maddesinin onuncu fıkrasına aykırı olmaları nedeniyle iptallerine,

2-Uygulanmaları durumunda doğacak giderilmesi güç ya da olanaksız hukuksal sonuçları gözönünde bulundurularak, söz konusu kuralların yürürlüklerinin durdurulmasına,

karar verilmesini arzederim.”

- Milletvekillerinin dava dilekçesinin gerekçe bölümü ise şöyledir:

“1) 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 10 uncu Maddesinin Birinci Fıkrasındaki “siyasi partilerden” İbaresinin Anayasanın 2 nci, 11 inci ve 69 uncu Maddelerine Aykırılığı

04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 10 uncu maddesinin birinci fıkrasında, derneklerin maddi yardım alabilecekleri ve yardımda bulunabilecekleri tüzel kişilikler arasında siyasi partilere de yer verildiği görülmektedir. Bu kanunun 21 inci maddesinde ise, derneklerin mülki idare amirliğine önceden bildirimde bulunmak kaydıyla yurtdışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan aynı ve nakdi yardım alabilecekleri ifade edilmektedir.

Bu hükümler birlikte değerlendirildiğinde, derneklerin yurtdışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan aynı ve nakdi yardım alıp, bu yardımı siyasal partilere “maddi yardım” adı altında aktarmalarının mümkün olduğu anlaşılmaktadır.

Anayasanın, “Siyasal partilerin uyacakları esaslar” başlığını taşıyan 69 uncu maddesinin onuncu fıkrasında,

“Yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyrukluğunda olmayan gerçek ve tüzelkişilerden maddi yardım alan siyasi partiler temelli kapatılırlar” denilmiştir. Aynı hüküm, 22.04.1983 tarih ve 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanununun 66 ncı maddesinde de yer almıştır.

Söz konusu 10 uncu maddenin birinci fıkrasında siyasi partilerin, derneklerin maddi yardım alabilecekleri ve yardımda bulunabilecekleri tüzel kişilikler arasına alınması, siyasi partilerin Anayasanın 69 uncu maddesinde yasaklanan bir yardımı alabilmesine imkan tanıdığı için Anayasanın 69 uncu maddesinin onuncu fıkrasına aykırı düşmektedir.

Siyasi partilerin kuruluş ve çalışmalarında özgür olmaları temel ilkedir. Partiler, belli siyasal düşünceler çerçevesinde birleşen vatandaşların özgürce kurdukları, katıldıkları ve ayrıldıkları kuruluşlardır. Kamuoyunun oluşumunda önemli etkisi olan partiler, vatandaşların istem ve özlendilerinin gerçekleşmesine çalışan ve siyasal katılımları somutlaştıran hukuksal yapılardır.

Demokrasinin olmazsa olmaz koşulu olan partilerin, sosyal ve siyasal yaşamdaki etkileri ve ulusal istencin gerçekleşmesinde rolleri nedeniyle, anayasakoyucu, onları öteki tüzelkişilerden farklı tutarak, kurulmalarını, çalışmalarında uyacakları esasları ve kapatılmalarında izlenecek yöntem ve kuralları, özel olarak belirlemekle kalmamış; Anayasanın 69 uncu maddesinin son fıkrasında, çalışma, denetleme ve kapatılmalarının

Anayasada belirlenen ilkeler çerçevesinde çıkarılacak bir yasayla düzenlenmesini de öngörmüştür. Bu madde esas alınarak çıkarılan 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanununda, siyasî partilerin, kuruluşlarından başlayarak, çalışmaları, denetimleri ve kapatılmaları konularında, çok ayrıntılı kurallar getirilmiştir. Bu bağlamda; Anayasanın, siyasal partilerin uyacakları esasları düzenleyen 69 uncu maddesinin onuncu fıkrasında yer alan yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyrukluğunda olmayan gerçek ve tüzelkişilerden maddi yardım alan siyasi partilerin temelli kapatılacakları yolundaki ilkeye koşut bir hükme, 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanununun 66 ncı maddesinde de yer verilmiştir.

Çok partili bir siyasi hayatta, partilerin bağımsızlığını sağlamak, öte yandan da, partilerin karşılaşacakları mali güçlerin doğurabileceği sakıncaları gidermek çözülmesi gereken önemli bir sorundur. Demokratik bir düzende partilerin egemen güçler karşısında varlıklarını koruyabilmeleri için, mali nedenlerle bunlara bağlı olmamaları gerekir. İktidar yarışı eşit koşullar altında gerçekleşmelidir. (Erdoğan TEZİÇ, Anayasa Hukuku, 8. Bası, shf. 320 vd.)

Anayasa Mahkemesi siyasi partilere devlet yardımı yapılması konusundaki 6.7.1989 gün ve E.1988/39, K.1989/29 sayılı kararında aynen şöyle demiştir:

“Siyasî partilerin yukarıda açıklanan amaçlarına ulaşabilmeleri için gerekli, yeterli maddî ve nakdî olanaklara sahip olmaları zorunludur. Milletvekili ve yerel yönetimler seçimlerine katılarak “millî iradenin” oluşmasını sağlamayı temel hak ve ödev olarak üstlenen siyasi partilerin yaşamalarına ve gelişmelerine halkın ilgisinin yeterli olmadığı durumlarda, çok partili demokratik düzenin gerekli kıldığı ölçüde devletçe yardım yapılmasından yoksun kılmak, onların paraca güçlü kimi kişi ve kuruluşların etki ve baskısı altına düşme tehlikesi ile karşılaşmalarını istemek olur ki, bunun hukuksallığı tartışılır. Parti içi çalışmaların demokrasi esaslarına uygun olması zorunluluğunu zedeleyen böyle bir tehlike ancak devletin yardımıyla giderilebilir. Yardımda bu bakımdan kamu yararının bulunduğu açıkça ortadadır. Öte yandan Anayasanın 5 inci maddesine göre “... Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak...” devletin temel amaç ve görevlerindendir. Hazine yardımı bu görev kapsamındadır.”

Görüleceği üzere Anayasa Mahkemesinin bu kararında, siyasi partilerin paraca güçlü kimi kişi ve kuruluşların etki ve baskısı altına düşmesinin parti içi çalışmaların demokrasi esaslarına uygun olması zorunluluğunu zedeleyen bir tehlike olduğu, bu tehlikenin devlet yardımı ile önlenmesinin de Anayasanın 5 inci maddesine göre “... Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak...” görevi kapsamında olduğu vurgulanmıştır.

Siyasi partilerin etki ve baskısı altına düşeceği paraca güçlü kişi ve kuruluşların yabancı uyruklu olması, hele bunların yabancı devletler veya uluslar arası kuruluşlar olması halinde söz konusu tehlikenin boyutlarının daha da büyüyeceği yadsınamaz. Anayasakoyucu da, açıklanan tehlikenin büyüklüğü ve önemine uygun bir yaptırım Anayasanın 69 uncu maddesinde getirmiş ve yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyrukluğunda olmayan gerçek ve tüzelkişilerden maddi yardım alan siyasi partilerin temelli kapatılmasını öngörmüştür. Diğer bir yaptırım ise, yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan, Türk uyrukluğunda olmayan gerçek ve tüzel kişilerden yardım veya bağış kabul eden parti sorumlusu veya aday veya aday adayının hapis cezası ile cezalandırılmalarıdır. (2820 s. K.m.116/3).

“Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak” görevi ile özdeşleşen bir konuda, 5253 sayılı Dernekler Kanununda bir önlem alınmayarak, dernekler vasıtasıyla dolaylı olarak söz konusu yardımın olanaklı hale getirilmesi, Anayasanın 69 uncu maddesinin yanısıra Anayasanın 2 nci maddesindeki “hukuk devleti” ilkesi ile de bağdaştırılamaz. Çünkü böyle bir düzenleme, dolaylı

olarak, siyasal partilerin baskı ve engellerden uzak kalmalarını sağlamaya yönelik kurulma ve çalışma özgürlüğünü, Anayasa ve bu alanı düzenleyen yasalarla yapılan sınırlamaların ötesine taşımak anlamına gelir ki; bunun da Anayasanın 2 nci maddesinde kurala bağlanan demokratik hukuk devleti olmanın gereklerine ters düşeceği açıktır. Siyasî partilerin demokratik siyasî yaşamın vazgeçilmez öğeleri olmaları, devlet örgütü ve kamu hizmetleriyle yoğun ilişki içinde bulunmaları, onların her istediklerini yapabilecekleri anlamına gelmez. Hukuk devleti her şeyden önce hukukun üstünlüğünü kabul eden ve koruyan devlettir. Bir hukuk devletinde hukukun üstünlüğünü gerçekleştirecek en önemli hususlardan birisi de yasaların Anayasaya uygunluğunun sağlanmasıdır.

5253 sayılı Dernekler Kanununun 21 inci maddesinde, “yurt dışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan aynî ve nakdî yardım alan derneklerin siyasi partilere yardım -yapamayacakları” şeklinde Anayasanın 69 uncu maddesine aykırılığı gideren bir hükme yer verilmemiş olduğundan, derneklerin “Yardım ve işbirliği”ni düzenleyen 10 uncu maddesinin birinci fıkrasındaki “siyasi partilerden” ibaresi hakkında iptal kararı verilmesi Anayasaya aykırılık sorununu ortadan kaldıracığı gibi, derneklerin siyasi partiler dışındaki diğer kuruluşlardan (benzer amaçlı derneklerden, işçi ve işveren sendikalarından ve meslekî kuruluşlardan) maddî yardım almaları ve adı geçen kurumlara maddî yardımda bulunmaları da engellenmemiş olacaktır. Yine, derneklerin mülkî idare amirliğine önceden bildirimde bulunmak şartıyla yurt dışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan aynî ve nakdî yardım alabilmelerine cevaz veren hüküm de korunmuş olacaktır. Bu nedenle 5253 sayılı Dernekler Kanununun 10 uncu maddesinin birinci fıkrasındaki “siyasi partilerden” ibaresi ile ilgili olarak iptal isteminde bulunulmuştur.

Diğer taraftan, bir yasa kuralının Anayasanın herhangi bir kuralına aykırılığının tespiti, onun kendiliğinden Anayasanın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkesini ifade eden 11 inci maddesine de aykırılığı sonucunu doğuracaktır (Anayasa Mahkemesinin 03.06.1988 tarih ve E. 1987/28, K. 1988/16 sayılı kararı, AMKD., sa. 24, shf. 225).

Açıklanan nedenlerle 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 10 uncu maddesinin birinci fıkrasındaki “siyasi partilerden” ibaresinin, Anayasanın 2 nci, 11 inci ve 69 uncu maddelerine aykırı olduğundan iptali gerekmektedir.

2) 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 13 üncü Maddesinin Birinci Fıkrasındaki “Üye sayısının 100 kişiden çok olması şartıyla” İbaresinin Anayasanın 2 nci, 10 uncu, 11 inci, 13 üncü ve 33 üncü Maddelerine Aykırılığı

5253 sayılı Dernekler Kanununun 13 üncü maddesinin birinci fıkrasında dernek hizmetlerinin ücretlilere gördürülebilmesi için “Üye sayısının 100 kişiden çok olması şartı” getirilmiştir. Yapılan bu düzenleme ile, üye sayısı az olmakla beraber etkinlikleri çok gelişmiş bir düzeyde olan bir derneğin, bir “sekreter” bile çalıştırmasını engelleyen bir durum yaratılmıştır. Bu düzenleme, Anayasanın 33 üncü maddesinde açıklanan “dernek kurma hürriyetine” aykırıdır.

Gönüllü bir toplumsal kuruluş olan derneklerin kuruluşu, serbestçe varlık kazanma ve örgütlenme ilkeleri ile faaliyet güvencesi öğelerini kapsar. Anayasanın 33 üncü maddesinde yer alan dernek kurma hürriyeti, anılan öğelerin bir arada bulunmasıyla sağlanabilir. Etkinlikleri çok gelişmiş olan bir derneğin, üye sayısının 100’ün altında olması nedeniyle ücretli bir sekreter dahi çalıştıramaması şeklinde yaratılan bir durumun, derneğin “faaliyet güvencesi” ve dolayısı ile Anayasanın 33 üncü maddesi ile bağdaştırılması mümkün değildir.

Söz konusu düzenleme ile 100'den az üyesi olan derneklerin etkinlik yapabilme ve çalışma güçleri, 100'den fazla üyesi olan derneklere oranla, ücretli hizmetli kullanamayacakları için, sınırlandırılmış olmaktadır.

Böyle bir sınırlandırmanın Anayasanın 13 üncü maddesinde ifade edilen demokratik toplum düzeninin gereklerine ve ölçülülük ilkesine uygun düştüğü de söylenemez.

Bu düzenleme, dernek kurma özgürlüğüne Anayasanın eşitlik ilkesine de aykırı bir sınırlandırma getirmektedir.

Anayasanın 10 uncu maddesinde “Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir. Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz. Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar.” denilmektedir. Anayasa Mahkemesinin bir çok kararında belirtildiği üzere bu kural, birbiri ile aynı durumda olanlara ayrı kuralların uygulanmasını, ayrıcalıklı kişi ve toplulukların yaratılmasını engellemektedir. Aynı durumda olanlar için farklı düzenlemeler getirmek eşitlik ilkesine aykırılık oluşturur. Anayasanın amaçladığı eşitlik, mutlak ve eylemli eşitlik olmayıp hukuksal eşitliktir. Aynı hukuksal durumlar aynı, ayrı hukuksal durumlar farklı kurallara bağlı tutulursa Anayasanın öngördüğü eşitlik ilkesi çiğnenmiş olmaz.

Dernek, “Kazanç paylaşma dışında, kanunlarla yasaklanmamış belirli ve ortak bir amacı gerçekleştirmek üzere, en az yedi gerçek veya tüzel kişinin, bilgi ve çalışmalarını sürekli olarak birleştirmek suretiyle oluşturdukları tüzel kişiliğe sahip kişi topluluklarını” ifade eder (5253 s. Dernekler Kanunu m.2/a, 4721 s. Türk Medeni Kanunu m. 56). Bu nedenle, üye sayısı yedi olan dernek ile üye sayısı 100 olan derneğin hukuksal durumları arasında hiçbir fark olmayıp her iki dernek de hukuksal açıdan eşittir. Bu bakımdan, 100'den fazla üyesi olan derneklerle 100'den az üyesi olan dernekler arasında yaratılmış olan eşitsizlik, makul bir nedenle de açıklanamayacağı için Anayasaya aykırıdır.

Diğer taraftan 5253 sayılı Dernekler Kanununun 36 ncı maddesinin yollama yaptığı 4721 sayılı Türk Medeni Kanununun 99 uncu maddesinde “Dernek gelirleri, üye ödentisi, dernek faaliyetleri sonucunda veya dernek mal varlığından elde edilen gelirler ile bağış ve yardımlardan oluşur” hükmü yer almaktadır. Bu hükümde “üye ödentisi” dernek gelirleri arasında gösterilmiş ancak üye ödentisi, dernek üye sayısına göre bir belirlemeye tabi tutulmamıştır. O halde üye sayısı 100'den az olan bir derneğin üye ödentilerinden olan geliri, üye sayısı 100 ve üzerinde olan bir dernekten daha yüksek olabilir. Yine, üye sayısı 100'den az olan bir derneğin etkinliklerinin, üye sayısı 100 ve üzerinde olan bir dernekten çok daha gelişmiş bir düzeyde olması mümkündür. Bu durumdaki bir derneğin hizmetlerinin, sırf üye sayısının 100'ün altında olması nedeniyle, ücretliler eliyle yürütülmesinin engellenmesinin adil olamayacağı açıktır. Anayasanın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti, eylem ve işlemleri hukuka uygun, insan haklarına saygılı, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasaya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, Anayasa ve hukukun üstün kurallarıyla kendini bağlı sayıp yargı denetimine açık olan, yasaların üstünde yasakoyucunun da uyması gereken temel hukuk ilkeleri ve Anayasanın bulunduğu bilincinde olan devlettir. Bu nedenle söz konusu hüküm, Anayasaya aykırı bir nitelik taşıdığı ve adil olmadığı için hukuk devleti ilkesine ve dolayısı ile Anayasanın 2 nci maddesine de aykırı düşmektedir.

Diğer taraftan, bir yasa kuralının Anayasanın herhangi bir kuralına aykırılığının tespiti onun kendiliğinden Anayasanın 11 inci maddesine de aykırılığı sonucunu doğuracaktır (Anayasa Mahkemesinin 03.06.1988 tarih ve E. 1987/28, K. 1988/16 sayılı kararı, AMKD., sa.24, shf. 225).

Açıklanan nedenlerle, 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 13 üncü maddesinin birinci fıkrasındaki “Üye sayısının 100 kişiden çok olması şartıyla” ibaresi Anayasanın 2 nci, 10 uncu, 11 inci, 13 üncü ve 33 üncü maddelerine aykırı olup, iptali gerekmektedir.

IV. YÜRÜRLÜĞÜ DURDURMA İSTEMİNİN GEREKÇESİ

04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanunu'nun 10 uncu ve 21 inci maddelerindeki düzenlemeler nedeniyle yurtdışındaki kişi, kurum ve kuruluşlardan yardım alan derneklerin bu yardımı siyasi partilere aktarmaları mümkündür.

Anayasanın 69 uncu maddesinde ise, yabancı devletlerden, uluslararası kuruluşlardan ve Türk uyrukluğunda olmayan gerçek ve tüzelkişilerden maddi yardım alan siyasi partilerin temelli kapatılacakları hükme bağlanmıştır.

Anayasa Mahkemesinin Siyasi partileri devlet yardımı yapılması konusundaki 6.7.1989 gün ve E.1988/39, K.1989/29 sayılı kararında, siyasi partilerin paraca güçlü kimi kişi ve kuruluşların etki ve baskısı altına düşmesinin parti içi çalışmaların demokrasi esaslarına uygun olması zorunluluğunu zedeleyen bir tehlike olduğu, bu tehlikenin devlet yardımı ile önlenmesinin de Anayasanın 5 inci maddesine göre “... Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak...” görevi kapsamında olduğu vurgulanmıştır.

Siyasi partilerin etki ve baskı altına düşeceği paraca güçlü kişi ve kuruluşların yabancı uyruklu olması, hele bunların yabancı devletler veya uluslararası kuruluşlar olması halinde söz konusu tehlikenin daha da büyüyeceği yadsınamaz. Bu durumu olanaklı kılan hükmün uygulanması halinde, giderilmesi güç yada olanaksız durum ve zararlar doğabileceği kuşkusuzdur.

Diğer taraftan, Anayasal düzenin en kısa sürede hukuka aykırı kurallardan arındırılması, hukuk devleti sayılmanın gereğidir. Anayasaya aykırılığın sürdürülmesinin, bir hukuk devletinde subjektif yararların üstünde, özenle korunması gereken hukukun üstünlüğü ilkesini de zedeleyeceği kuşkusuzdur. Hukukun üstünlüğü ilkesinin sağlanamadığı bir düzende, kişi hak ve özgürlükleri güvence altında sayılamayacağından, bu ilkenin zedelenmesinin hukuk devleti yönünden giderilmesi olanaksız durum ve zararlara yol açacağına duraksama bulunmamaktadır.

Arz ve izah olunan nedenlerle 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 10 uncu maddesinin birinci fıkrasındaki “siyasi partilerden” ibaresi hakkında, yürürlüğünün durdurulması da istenerek iptal davası açılmıştır.

5253 sayılı Dernekler Kanununun 13 üncü maddesinin birinci fıkrasındaki “üye sayısının 100 kişiden çok olması” ibaresi ise, derneklerin çalışma ve etkinlik yapma güçlerini dernek kurma özgürlüğünü düzenleyen Anayasanın 33 üncü, 13 üncü, 11 inci, 10 uncu ve 2 nci maddelerine aykırı bir biçimde sınırlandırmıştır.

Esas Sayısı : 2004/107

Karar Sayısı : 2007/44

Böyle bir hükmün uygulanması, kimi derneklerin çalışmalarında engelleyici bir etki yapacak ve giderilmesi imkansız zararların ve hukuki durumların ortaya çıkmasına yol açacaktır.

Arz ve izah olunan nedenlerle 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 13 üncü maddesinin birinci fıkrasındaki “Üye sayısının 100 kişiden çok olması” ibaresi hakkında, yürürlüğünün durdurulması da istenerek iptal davası açılmıştır.

V. SONUÇ VE İSTEM

Yukarıda açıklanan gerekçelerle;

1) 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 10 uncu maddesinin birinci fıkrasındaki “siyasi partilerden” ibaresinin Anayasanın 2 nci, 11 inci ve 69 uncu maddelerine aykırı olduğundan iptaline ve uygulanması halinde giderilmesi olanaksız zarar ve durumlar doğacağı için, iptal davası sonuçlanıncaya kadar yürürlüğünün durdurulmasına,

2) 04.11.2004 tarih ve 5253 sayılı Dernekler Kanununun 13 üncü maddesinin birinci fıkrasındaki “Üye sayısının 100 kişiden çok olması şartıyla” ibaresinin

Anayasanın 2 nci, 10 uncu, 11 inci, 13 üncü ve 33 üncü maddelerine aykırı olduğundan iptaline ve uygulanması halinde giderilmesi olanaksız zarar ve durumlar doğacağı için iptal davası sonuçlanıncaya kadar yürürlüğünün durdurulmasına

karar verilmesine ilişkin istemimizi saygı ile arz ederiz.””